

Kobieta – natchnienie poety. Scenariusz programu na Dzień Kobiet

Data dodania: 2010-02-25 20:20:31

Autor: Piotr Czech

W szkole, w której pracuję, co roku odbywają się programy z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet. Przez kilka lat z rzędu byłem autorem scenariuszy na to święto. Każdy z programów pozwalał mi przedstawić bohaterki tego dnia z innej perspektywy. W publikowanym tu programie każda z nich jest natchnieniem poety. Choć program pokazywany był w szkole podstawowej, scenariusz nadaje się również (a nawet bardziej) do innych typów szkół.

Kobieta- natchnienie poety

Autor programu: Piotr Czech

Dwaj uczniowie

I. Kobiety od zawsze były natchnieniem dla artystów.

II. Mistrzowie słowa, pędzla próbowali i wciąż próbują- jak powiedział kiedyś Roman Brandstaetter-„wyrazić niewyrażalne”.

Chcą w najpiękniejszy sposób okazać kobietom szacunek, miłość, wdzięczność, zachwyt.

I. Ile wierszy, powieści, dzieł plastycznych powstało dla kobiet i pod ich wpływem. Przypomnijmy zatem dziś, 8 marca, kilka postaci kobiecych, które stały się natchnieniem poetów.

Muzyka

Maria Wereszczakówna

Dla Adama Mickiewicza byłem wielką, młodzieńczą miłością. Niestety, zderzenie z rzeczywistością okazało się dla nas obojga brutalne. Zmuszona byłem poślubić innego mężczyznę — hrabiego Puttkamera.

Muzyka

Mimo tego, w oczach Adama to ja, Maria Wereszczakówna, pozostałam ideałem romantycznej miłości, opiewanym przez niego w niejednym wierszu.

Ledwie Cię zobaczył, jużem się zapłonił,

(...)

Ledwieś piosnkę zaczęła, jużem łzy uronił,

Twój głos wniknął do serca i za duszę chwycił;

Zdało się, że ją anioł po imieniu witał

I w zegar niebios chwilę zbawienia zadzwonił.

O luba! niech Twe oczy przyznać się nie boją,

Jeśli Cię mym spojrzeniem, jeśli głosem wzruszę;

Nie dbam, że los i ludzie przeciwko nam stoją,

Że uciekać i kochać bez nadziei muszę.

Niech ślub ziemski innego darzy ręką twoją,

Tylko wyznaj, że Bóg mi poślubił Twą duszę.

Muzyka

Salomea Słowacka

Paryż, 1832 rok

Kochana Mamo!

Ile mnie każdy z Twych listów uszczęśliwiał! Cóż bym dał, by- jak niegdyś- zjechać nocą do Krzemieńca i rankiem być przyjętym ze łzami w oczach od Mamy.

Twój syn

Juliusz Słowacki

Muzyka

Kochana Mamo!

Nie uwierzysz, jakże jestem szczęśliwy. Od tygodnia zajęty jestem drukiem moich poezji; za dwa miesiące będziesz je Mama miała.

Jeszcze raz całuję rączki mojej Mamy. Tak miło mi myśleć za granicą, iż mam przecie kogo, co mnie kocha, choć daleko ode mnie.

Muzyka

Któregoś dnia, w 1835 roku, dostałam od mojego Julka, przebywającego właśnie w Szwajcarii, taki oto wiersz:

Rozłączeni- lecz jedno o drugim pamięta;

Pomiędzy nami lata biały gołąb smutku

I nosi ciągłe wieści. Wiem, kiedy w ogródku,

Wiem, kiedy w cichej komnacie zamknięta;

Wiem, o jakiej godzinie wraca bólu fala,

Wiem, jaka ci rozmowa ludzi łzę wyciska.

Tyś mi widna jak gwiazda, co się tam zapala

I łzę różową leje, i skrą siną błyska.

I choć mi teraz ciebie oczyma nie dostać,

Znając Twój dom- i drzewa ogrodu, i kwiaty,

Wiem, gdzie malować myślą Twe oczy i postać,

Między jakimi drzewy szukać białej szaty.

- **Barbara Baczyńska**

Nasza miłość zrodziła się w trudnych latach wojny. Ślub z Krzysztofem Kamilem Baczyńskim wzięłam w 1942 roku. Mąż mógł poszczycić się sporym dorobkiem poetyckim. Gorące uczucie do mnie — swojej ukochanej Basi — i okrucieństwo tamtych dni przeplatały się w jego utworach:

Niebo złote Ci otworzę,

w którym ciszy biała nić jak ogromny dźwięków orzech, który pęknie, aby żyć(...)I powietrza drżące strugijak z anielskiej strzechy dymzmię Ci w aleje długie, w brzoź przejrzystych śpiewny płyn, aż zagrają jak wiolonczelżał — różowe światła pnące, pszczelich skrzydeł hymn. Jenó wyjmij mi z tych oczuszkło bolesne — obraz dni, które czaszki białe toczy przez płonące łąki krwi. Jenó odmień czas kaleki, zakryj groby płaszczem rzeki, zetrzyj z włosów pył bitewny, tych lat gniewnych czarny pył. **Piosenka „Kochać” P. Szczepanika**

- **Matka Teresa**

Miałam 12 lat, kiedy usłyszałam słowa misjonarza z Indii, opowiadającego o swej pracy. Od tamtej pory marzyłam, aby również wyjechać i pomagać biednym. Wtedy jeszcze nie myślałam, by zostać zakonnicej.

A jednak... dziś mówią o mnie... Matka Teresa z Kalkuty.

Muzyka

Spotkałam kiedyś człowieka skulonego na ziemi, z wystającymi z głodu kośćmi

i ledwo odczuwalnym oddechem. Nie mogłam go nawet podnieść. Zapytałam samą siebie, co mogę powiedzieć, by go pocieszyć przed śmiercią. Ujęłam delikatnie jego twarz

i wyszeptałam mu do ucha: „Bardzo Cię kocham”.

Nigdy nie zapomnę jego uśmiechu, który wyzwoliłam trzema prostymi słowami.

Uczeń:

Kiedy sama żegnała się ze światem, towarzyszyły jej tłumy wdzięcznych ludzi.

Bezgranicznie oddana chorym i ubogim, również stała się natchnieniem dla poetów.

Jeden z nich, Dariusz Tomasz Lebioda, żegnał ją tymi słowami:

Ciało matki Teresy

Przychodzą ludzie

Trędowaci głodni brudni

Kłaniają się (...)

Jej okaleczeni synowie

Cierpiące córki

Niechciane dzieci

Dobry Boże

Znajdź dla niej kalekich

Aniołów i zapomnianych świętych

Pozwól przez całą wieczność

Opatrywać rany

Twojemu Synowi

Piosenka S. Soyki „Tolerancja”

Regina Brandstaetter

Romana Brandstaettera poznałam w sposób przedziwny. Byliśmy widać sobie przeznaczeni. Znałam wielu przystojnych chłopaków. Ci wszyscy, którzy mi się podobali, zginęli w czasie wojny. Postanowiłam za mąż nie wychodzić, bo zdawało mi się, że nieszczęście następnemu przyniosę.

Znalazłam się w Rzymie i zostałam sekretarką polskiego ambasadora. Przełożony kazał mi się zająć sprawą jakiegoś Brandstaettera. Ów podobno znany literat stanął w progu urzędu i mówi, że mnie zna, że widział mnie oczyma wyobraźni. Ale po co ja to wszystko opowiadam? On sam do tego przyznaje się w swoim wierszu:

Mój okręt płynie do Rzymu.

I nagle w owej spiekocie południa

Ujrzałam w sobie jak w magicznej kuli

Dziewczęcą postać w brokatakach i złocie

(...)

Wtedy poczułem, że dłonie tej pani

Jak dłonie mistrza rzeźbią mnie od nowa

I nowe kształty nadają mym myślom.

Muzyka

Zachowywał się tak, jak gdyby naprawdę mnie znał od dawna. A zaskoczył mnie zupełnie, kiedy powiedział, że zostanę jego żoną. Odparłam, że nie zamierzam wychodzić za mąż, więc to niemożliwe. Ale on swoje... że u Boga nie ma nic niemożliwego. I nadszedł ten dzień... dzień naszego ślubu.

To o mnie, wiele lat później, pisał, modląc się :

Co to jest radość, Panie?

Zgrzyt klucza w zamku

I nagła myśl:

Ona wraca do domu.

Jej filiżanka na stole.

Jej spojrzenie.

Jej bezszelestne stąpanie.

Jej pochycenie głowy nad książką.

Reszta to tylko bezduszne ściany,

Trochę mebli,

Trochę obrazów,

Książki

I próg,

Który codziennie przekraczam,

Pochylając głowę

Przed śladem

Jej najdroższych stóp.

Za całe Jej życie,

Dziękuję Ci,

Panie.

Piosenka „Bo jesteś Ty” K. Krawczyka

Dwaj uczniowie

gdyby wszyscy byli silni jak konie

gdyby wszyscy byli jednakowo bezbronni

gdyby każdy był taki sam

nikt nikomu nie byłby potrzebny

podobni lecz różni potrzebują siebie

im najłatwiej odczytywać całość

więc to Was szukamy gdy kupujemy kwiaty

by na serio powtarzać romantyczne słowa:

jesteście naszym natchnieniem

Piosenka „Święto” R. Rynkowskiego

Życzenia dla Pań

Dane autora: Piotr Czech

Literka.pl Literka.pl